

— 18 —

SEGON ACCÉSSIT A LA FLOR NATURAL

adjudicat á la poesia incomprensible

CUATRE Y CUATRE.

Vuyt.

En la feresta nit que 'l tró bransía
cortinas sense solas per la llanxa,
una nena ploraba d' alegría;
entre 'ls camins qu' emporpra la reganxa
s' acull de mon neguit tendre follía!

Y foll lo seu amor ne van portarlo
ó 'l van dur, qu' es igual, á cert palacio
y sens per res volguer embarrancar-lo
se 'n va anar á romandrer ab Horacio
ab Milton, l' Antonet y Magno Carlo.

— 19 —

D' esquena á n' al mirall, ma cara veyá,
y espahordintse 'l nus de las aubadas
l' esfarehit mestral també se 'n reya;
sanglotant son esprit per las casadas
lo Sol, dalt lo zenit, se treu la teya.

La lluna ab tant descaro s' enfadaba,
l' aspectre violat polsa llur arpa,
patillas á dotzenas ne menjaba,
y En Carlos Altadill ab una escarpa
reconcentrant renoms ab rems rimaba.

Més ay! Se 'n dirijí vers la finestra:
per tapar sa blancó ab negre s' enguixa:
Apolo, en lo Parnás, jugaba á l' estra
y mentres que pujaba Mossen Guixa
ab lo mangot d' escombra armá palestra.

Rexinxolaba 'l ginjol d' un gitano,
los llors de llurs guerrers udolan tristos,
Minerva inventa 'l terrorífich guano,
Júpiter per la terra llensa 'ls mistos
y s' abrusan las fraguas de Vulcano.

Llampechs pel nas ballaban d' una verge
cantantne 'l rossinyol ab corn de cassa,
y ab l' energia al cim vull que m' energe
per espargirse al cel que mes s' esperge
l' esporuguit guerrer que 'ls naps enllassa.

Li salta 'l cor pel nás; sos ulls s' apagan,
lo cel s' amaga rera vol de puntas,
y las onas del mar per ellas llagan
formantse llur palau, per ellas juntas
udols de sabis nous las llums amagan.

Mirant al sol que tot ballant la polka
s' embarrancá entre 'ls dolls de los patíbols
per fí me van venir los sérs ombrívols.
—La son m' está matant—Cridaba En Molka
buscant y remenant los versos frívols.

ADVERTENCIAS.

Recomanem a nostres corresponents que a la major breuetat se serveixin enviar l'import dels periódichs que se'ls han remès, a fi de posar nostre Administració corrent ab la marxa del periódich.

Lo folletí hont publiquem tot lo premiat en lo humorístich certámen de *Lo Niu Guerrero*, comensá en lo número 8.

CERTÁMENS.

Ab los cartells que várem publicar en lo número anterior y que publiquem avuy, sols nos resta en lo pròxim número donar compte dels Certámens de Reus y Lleyda, si 'ns es fácil trovar los cartells de convocatoria.

Certámen de las firas de Barcelona obert per lo Col·legi Mercantil.

Además de las ofertas que publicárem en nostre número anterior, hi ha oferts los següents

PREMIS.

Nové: «Un quadro al oli», representant una escena bíblica, oferta del professor de dibuix de dit Col·legi, don Joseph Rosés, a la mellor poesia catalana ó castellana que canti la fe cristiana com guia de la pau y felicitat doméstica.

Desé: «Una flor natural», acompanyada de un rich llas, en el qual hi haurá brodat l'any y data de la celebració del certámen, brodanthi després lo nom del autor que resulti premiat, oferta per varias senyoras a la mellor poesia catalana ó castellana de assumpto llibre.

Onsé: «Un cuadro al oli representant nostras costums populars», costejat y ofert per alguns catalanistas pera que s'adjudiqui al mellor cuadro de costums en catalá.

Nota. — En lo número pròxim publicárem, si están ja determinats, los premis que sabem que encare s'han de oferir.

Certámen de Tortosa

literari, musical y de pintura.

La academia Bibliográfico-Mariana de dita ciutat, lo celebrará lo 14 d' Octubre del present any en obsequi á Nostre Senyora de la Cinta de la mateixa.

S' ofereixen los següents

PREMIS.

- Un llahut de plata y or al mellor poema.
- Una cítara de lo mateix a la mes inspirada llegenda.
- Una lira a la mellor oda.
- Una ploma de plata al mellor treball històrich sobre 'l santuari de la citada Verge.

A més de aquets premis que s' adjudicarán a las composicions escrites en castellá lo Exm. Sr. Bisbe ofereix un lliri de plata a qui canti millor a Maria y l'assutena d' aquella Joventut Catòlica a la Immaculada Concepció, podent ser la primera en catalá ó castellá y l' altre sols en catalá.

També ofereix la Junta directiva una medalla de plata a l' mellor romans catalá, sobre una de las invocacions de la lletania lauretana.

Després s' ofereixen dos premis a composicions musicals y un altre al millor boceto al oli en que s' presenti a la Mare de Deu en lo moment de treures la Cinta en la catedral de Tortosa.

Los treballs se dirigiran al Secretari de la academia, carrer Major, 23, per tot lo dia 8 de Setembre.

Centre Antidinacospopoliterápich

DE

BARCELONA.

CONCURS-ARTÍSTICH-REDOLINER.

Propietari lo «Centre Antidinacospopoliterápich» de l' auca «La vida del hijo bueno», premiada en lo recient certámen de *Lo Niu Guerrero*, desitja il·lustrarla.

Ab aquest motiu crida a tots los artistes dibuixants, pintors y demás gents que maneja lo llapis ab ciencia pera

que se decideixin a concórrer a tal lluyta artística-redolinera portanthi los treballs que de son magí brótin.

Las condicions en que lo Centre Antidinacospopoliterápich obra aquet concurs, son las següents:

1.ª Se concedirá un únic y exclusiu gran premi, consistent en «un exemplar de la Divina Comedia de Dante Alighieri, edició monumental in folio, encuadernada a to t luxu ó il·lustrada ab 136 grabats de Gustavo Doré» (1), al mellor dibuix sobre paper que s' presenti al objecte mencionat. Además s' otorgarán los accésits que lo Jurat estimi convenientes, que consistirán en la fotografia de l' auca premiada.

2.ª Los artistas podrán, si volen, inspirarse en las següents composicions-redolineras: — «Baladers de Barcelona», edició primitiva. — «Historia Sagrada», edició 1862. — «Vida de Napoleon Bonaparte». — «Festas de Barcelona» y altres qual peu de imprenta diu: «Se hallan de venta en casa de Llorens, Palma de Santa Catalina, ó Successors de Antonio Bosch, Bon de la plassa Nova».

3.ª Los treballs se admeterán en la Secretaría de aqu est CENTRE, ó en lo carrer del Pi, n.º 6, botiga desde lo dia de la fecha fins al 15 d' Agost de 1877. Los dibuixos deurán ésser anónims y anar senyalats ab un lema ó distintiu que s' escriurá al mateix temps en la coberta del plech que enclogui lo nom del autor.

4.ª Desd' avuy se facilitarà en lo mentat carrer del Pi, número 6, botiga, a tots los artistes ó dibuixants que ho demanin (2) una copia en paper barba, de la part literaria de l' auca, pera que puguin anar acertats al crear los 48 dibuixos que li corresponen.

5.ª Lo Centre Antidinacospopoliterápich se reserva la propietat de los treballs rebuts, aixis com la de nombrar lo Jurat que deu calificarlos.

6.ª Una volta recaigt lo fallo, se publicarà lo lema de l' treball premiat, y son autor podrà desde luego procedir a la confecció de la estereotipia ó grabat al zinch del mateix.

(1) Desde lo 15 de Juliol queda exposat al públich aquest premi en lo carrer del Pi, número 6, botiga.

(2) Será identificada la personalitat artística del pidolant.

— 20 —

Y quan vensut se creu, ab mes prestesa
ab un feresit udol empuny son arma:
graellas sense velas al lluny besa
y un inglés que á pagar venia ab fresa
calá al pont de las naus lo toch d' alarma.

Pren pesols per pessebres prop parpellas
cusintne camisons y llargas batas,
carns de cornuts cornets cunyan canyellas,
murmurejaba: ¡amor! ab las costellas
guisadas sobre solas de sabatas.

De coixinets brodats, ricas fontadas
teixian sense fil telas de catre,
ensempe entran entranyas embrolladas,
bramuls y estreps de natas feya un atre
retrunyintne 'ls fusells per las bugadas.

Untats d' unglots dels Húngars uns s' unglejan,
acanyadas ninyeras qu' anyadidas
coltells ensangrentats per l' hort rebejan
devantals ben cenyits de tortras didas
y las minas d' argent també rastrejan.

Flamélich flameró falta fort flayre:
carrils per las onadas parats corran
tirantne com se diu la cana enlayre
al jonch d' enginys farrenys los cenys s' aporran
y acabant ja 'ns anem a pendre l' ayre.

GESTUS.

CARCASSÓ.

ARTAU.

BOM.

BUSQUETS (J).

BUSQUETS (A).

— 17 —

La bella pastora cantant nit y dia
semblaba 'l sereno del pont de Rubí,
sos cants melodiosos un gall repetia
y cau de la torre per falta de bri.

S' enfonsan las casas y 's tanca la porta
y surten las trampas y 'l ball de bastons,
se gira y l' hi clava castanya tant forta
que 's trenca la crisma per quatre cantons.

Las gotillas ja saben que prop de la fera
no hi valen plorallas ni festas ni prechs,
y 'l compte qu' es noble y galan de primera
l' hi dona per prémit un sach de gemechs.

Son oncle rondina y sa tia gemega
perque la batalla del tot s' ha perdut,
mes ell que te génit ab ella s' encega
y fa la traveta ab un gos geperut.

De pròmpte tots fujan ab vil retirada
y doblan las guardias y aixecan lo pont,
y trenta mil patjes de fosca mirada
agafan los cántis y van a la font.

De cop veig un bulto qu' ab ella parlaba
ab veu misteriosa y ab molta humiltat,
y surt una vella mes negra qu' un raba....
— Que tal, que 'ls hi sembla, m' hi ben explicat?

SALVADOR CORT.

la qual deurà entregar immediatament al Centre Antidina-cosmopoliteràpich.

7.ª La entrega en sessió pública del premi se avisarà oportunament. En aqueix dia, si la importància de ellas ho requereix, seràn exposadas al públich totes las composicions rebudas y no premiadas.

Barcelona 1.er de Juliol de 1877.—Per lo Centre Antidina-cosmopoliteràpich.

LO GRAN RHABY.

L' HOME.

VII.

La barba.

arba s' ha dit.

Al comensar l' article, ja tinch la ma á la *barba* hont s' hi recalca tot lo meu cap que barrina per fer una descripció de la *barba*, pero molt *barba*.

A tal objecte agafo un full de paper de *barba* y comenso á fer gargots:

La *barba*, aquesta part que en uns sembla un abarcoch, en altres una patata, y en altres que la tenen peluda nna *pera*, es sens dupte, la mes *pelaguda*.

Comensém per quan som petits, que per fernes riure ja 'ns tocan la *barbeta*, y nosaltres omplintnosla de babas, fem unas riallas, que mes tart se trasformen en plors, fins que 'ns la tornan á tocar.

Mes endevant ja aném darrera dels gimnàstichs de carreró, per veure que un home, posantse una perxa á la *barba*, sosté un marrech que per fer veure que neda fa los mateixos moviments que un gat quan lo aguantan per la cua y sols tem la gent, que si cau pegará un cop de *barba* que l' hi saltarán los caixals.

Després ja som mes grans y 'ns afectém á fer comedias de sala y arcoba, y ho fassí lo desitj que tenim de ser homes, que tots volém fer papers de *barba* y que á quarto la entrada poguem un dia anar á fe un tech de nap per *barba*, y que mentres menjem, aquells gitanets nos vingan á tocar las castanyolas, pegantse cops de puny á la *barba*, que de tant riure nos hi cau lo caldo de la boca.

Després á mida que anem creixent ja 'ns ve 'l desitj de portar *barba* y en tant veyém qu' es una qüestió de *mols pels* desitjem al menos tenirhi lo clot de la hermosura, y cada matí lo primer que fem es mirar ab ansia la *barba* que no *perilla* de tenir cap semblansa ab un raspall, y fent ganyotas al mirall contemplém ab gust lo pel mu-xí que 'ns hi surt semblant l' ala de un ánech pelat, que sols motina que algú 'ns preguntí si 'ns hem rentat la cara.

Al fi som homes, afectats als *bufos*, aném á veure *Barba azul*, y allà com á espectacle del sigle nos ensenyan las formas de la dona y 'ns be 'l desitj de buscarne una de bon sota-*barba* fins que un dia 'ns cassa y ¡plaf! ja som casats.

Naturalment, lo primer dia tot es mel y després no faltan crits, pero quan l' home está mes enfadat la dona l' hi toca la *barbeta* y l' torna á fer riure igual que quan era noy, lo que proba que l' home per la dona fa molt lo *criatura*.

Llavors, no obstant, ja 'ns deixém tota la *barba* per fer mes respecte als fills, y fins en la cédula 'ns posan *barba* poblada, ó *barba* poca, perque en qüestions de cédulas miran *tots los pels*.

La *barba* es causa que donguém ganancia á uns pobres que despres de molt trevallar, encara 'ns diuen gracias quan los doném lo *ralet* (no perque no volguem mes comedia, sino perque 'ns deixi *pelats* y 'ns afayti la *barba* y 'ls quartos, de la butxaca).

Pero al fi 'ns fem guetos, la *barba* 'ns compromet essent mitja ab *plata* y mitja ab quartos, y quan ja sembla un raspall de tocador nos fem pelar, y mes endevant la *barba* se 'ns torna gaperuda y casi s' ajunta ab lo nas á causa de la boca ferse enrera faltantli l' apoyo del caixals.

Y quina fila fem llavors á causa de la *barba*, entre nas y *barba* formen un bech de lloro y tant sembla que tinguém dos nassos com que tinguém dugas *barbas*, igual que las testas de aquellas capsas de mistos que 's miran del dret y del revés.

Llavors la nostra feyna no es mes que persignarnos la *barba* per dins las esglesias, *pesant figas* com se diu vulgarment, lo que indica que 'l nas y la *barba* fan de balansas.

Y per fi, no vull allargar mes la *barba* sino semblaria de moro, y á fe de cristiá juro que sols desitjo que no se 'n riguin á las *mevas barbas*.

GESTUS.

Encant (*).

... Yo la miré con el temor de adoracion con que los primeros hombres recibian la visita de los mensajeros del Señor. ... De Villahermosa á la China. PASTOR DIAZ.

¿ Fou somni ó il·lusió no mes ha estat sols filla d' un desitj ardent y vér, ó imatge que ma pensa s' ha creat ab la febre lluytant de tot mon sér?

¿ Fou sols una visió llauera y grata, ó un raig esdevingut de dalt la gloria? ¿ Fou sombra d' un deliri que insensata passá deixant lo dupte en ma memoria?

No es de mon sér, no, ni de ma pensa la febre ni 'l deliri que du esculls: encara sento lo cor glafi ab temensa á impuls dels brillants raigs de los seus ulls.

Jamay creguí que 'l mon tanta bellesa guardés entre 'ls tresors de sa hermosura, ni creure puguí may que tal puresa gosés entre 'ls mortals una criatura.

¡ Quánt breus las horas son al costat d' ella sentintne de sa parla l' armonia! ¡ Si dolsos perfums llensa flor-pocella lo seu alé mes dolsos los envia!

¡ Moment diví! Plaher que no s' explica, inmens, jo 'l presentia, jo 'l gosava obint al meu costat sa veu bonica, y son esguart guaytantne, que 'm cegava!

Ma vida així en mon ayma concentrada ab sa vida lluytant, sentintse inquieta, mirada li tornava per mirada, rialleta li tornava per rialleta.

Mon ayma de la terra deslligada, se veyá á lo diví pel goig tramesa, passava un mar de ditxa may somniada, tementne naufragar en eixa empresa.

¡ Oh forsa incompreensible del deliri que ab son alé suau no te segon, que al cor l' amor encent y sens martiri de sopte al ayma allunya d' aqueix mon!

¡ Quánt dols es lo moment en que la pensa manté lluyta ab lo foch que mes s' anima ab lo plaher que l' hom' sentir comensa ben prop del tendre sér que mes estima!

(*) Poesia mencionada honoríficament en lo certámen del col·legi Mercantil en Setembre de 1876.

¡ Quánt breu lo temps nos sembla! ¡ Quánt llaugeras las horas van passant casi olvidadas! Y ¡ quánt desitj sentim per las darreras mentres lo cor anyora las passadas!

Mos anys en eix encant jo passaria gosantne ab non esguart tanta hermosura, si 'l mon no mustigués en un sol dia ab son verí mortal eixa ventura.

Daria, per son goig, tenint riquesa, tot l' or que desitjés ayma envejosa; y fins del cel re 'm fora la bellesa, si 'l cel deixant, pogués ferla ditxosa.

Si mon fat 'm guardés anys de dolsesa, ¡ mil anys de nous plahers! jo 'ls donaria perque son rostre, en cambi, sens falsesa pogués mirar un jorn ple d' alegría.

¡ Oh encant que los sentits del hom reculls y ab ton poder ningú 't pot resistir! ¡ Qué l' ayma tota envia á los ulls, y fins enclous la vida en un suspir!

Jo 't dech á tu ma verdadera ditxa; jo 't dech á tu lo mes placent anhel.... ¡ Retorna á mon esprit, que sols desitja ó ferse d' ella esclau, ó anar al cel!

S. ALSINA Y CLÓS.

Euterpe.

En lo concert que aquesta societat doná diumenge p assa estrenaren lo coro á veus solas premiat en lo Certámen-Clavé « Los llenyaters », lletra del conegut autor don Eduar Vidal Valenciano y música de don Climent Cuspinera.

A prechs del públich sortiren los autors y la repetiren tornantlos á cridar.

Per nosaltres la lletra es bona, pero ho es mes encare la música, ja que per ser tant del género del malhaurat Clavé, diu lo « Diari de Barcelona » que l' hi sembla plagiada del mateix.

« Tirso de Molina ».

Aqueixa societat que tota la temporada d' hivern ha donat funcions dramáticas en lo teatre del Olimpo, en lo diumenge passat á la nit doná sa segona funció en lo teatre de la Comedia, que fou molt concorregut per una numerosa y escullida societat.

No duptem que 's veurá molt favorescent dit local, puig la « Tirso de Molina » la forman joves escullits.

Demá diumenge dona sa tercera funció ab « Los abismos del Pas-Seyer » arreglat á la escena espanyola per lo conegut actor En Gil Vilasau, que pendrá part en lo desempenyo.

Societat « Góngora ».

Ab aquest títol s' han reunit alguns instruhits joves admiradors del art dramátich que cada dimecres donarán funció en lo realsat Teatre de la comedia.

Tenim las millers informes de la escullida societat á quí assegurém també que quedarán satisfets del desempenyo de las obras que esculleixen.

Pensaments.

En aqueix mon de tortura, lo morir, digueume: ¿ qu' es? Es deixarhi un petit puesto, que un altre, á ocupar lo ve.

Los sómnis en eixa vida, son pintadas il·lusions que al anar un á palparlas.... ¡ oh desengany! res... ne son!

Quan la vellesa 'ns aixafa, nos abrumen los recorts. Res d' estrany...! Es que 's remouhen los callus de apagats fochs!

La esperança, es llunyà port;
y 'l desitj petita nau,
Trist de l' home que navega
per las aigües d' aqueix mar.

VICENS BARUTÀ Y VALLS.

CARTA

A UN AUTOR NOVELL.

precia't senyor: ja tinch en mon poder la obreta que per lo correu m' envià la setmana passada, y dech participarli, que encar que son molt poch los meus coneixements, me va agradar molt perque enclou una colecció acabada de tipus que en nostres dias abundan molt.

Com no dependeix de mí lo posar en escena una obra, vaig entregarla al senyor director de la companyia, per que se la mirés y recomenanti al mateix temps que se ho prengué ab interès y 'm va dir que així ho faria.

¿Sab lo que 'm va preguntar? Si era de un autor conegut, ó quan menos si vostè tenia gacetillersos, autors y demés personas d' influjo que fossen de la seva confiança per quan arribi lo dia d' estrenar la obreta «Camarilla» se l' hi pogués fer tenir un bon écsit, perque ha de sapiguer que d' aqueixa manera es com se salvan algunas obras dramáticas puig segons jo tinch entès, en aquet mon tot consisteix en fer bombo, verbi-gracia l' Escuder.

L' hi vaig encomenar molt al senyor director que no perdes temps en mirarla, y 'm contestà que 'n deixaria vint ó trenta que 'n tenia, per llegir la de vostè, puig lo títol l' hi agradaba y l' hi indicaba que la obra tenia un argument diferent dels que habem vist fins are pero que 'l veyem al NATURAL.

La vritat, á mi 'm va agradar, l' únich que trovo es que aquell tipus de poeta que totas las sevas obras se les fa escriurer pagant per aquell altre fulano, es poch cortés, pero vaja, ja es una vritat tot quan passa en la seva «Camarilla».

En la espera de poguerli comunicá ben prompte, la impressió que la obra produexi en lo director soch de vostè lo mes atent y S. S. Q. S. M. B.

UN EMPRESARI.

Una vritat.

Ja hi arribat á sabé,
á cop de molt estudiar,
que ja sé, que no se ré.
Sen tan poch com se que soch,
se que s' ha de llegir molt
per poguer escriurer poch.
Y no deix de tenir cap
y no careix de talent,
l' home que sab, que no sab.
Que 'l de mes coneixement
es el que no sab que sab
y per mí 'l de mes talent.

S. CORT.

Teatres.

Segons correspondencia, en Vilanova y Geltrú se ven mes concorregut lo Tivoli que lo Recreo 'hont fan SANSUELA, lo que prova que comprenen las facultats de la reputada companyia que en lo Tivoli funciona y que ab acert dirigeixen los senyors Tutau y Aciscle Soler.

Además de lo variat de las funcions preparan nous estrenos en aquella vila, formant part de la llista la divertida pessa catalana, original de nostre company de redacció senyor Verdú (Gestus), titulada «Lo cantó».

Teatre de la comedia.

Verdaders artistas demostran esser los actors que ab tan anhel com entussiasme, actúan en aqueix teatre, y personas de gust las que concorren á tributárlashi merescuts y espontáneos aplausos.

En «La bola de nieve» no hi podém veurer mes acert, ni es possible saborejarla millor executada. Los actors que hi prenen part especialment las senyoras Védia y Mauri y los senyors Mariscal, Gutierrez, Sanchez y Lastre, arancan cada moment mostrars de aprobació, mereixent lo diumenje passat ser cridats tres vegadas al final de la obra, á mes de serho al acabament de tots los actes.

Ahont se colocan també á gran altura la senyora Védia y lo senyor Mariscal, es en lo quadro moral «Una sospecha» que es prou pera recomenar á un actor com á artista de brillant talent.

Igual podriam dir de las demés obras que representan, pero ben alt ho demostra lo sol fet d' haberse agrupat en eix teatre, en diferents dias de la setmana, las societats Tirso de Molina, Góngora, Beneficencia, Ausias March y Niu Guerrero.

Aquesta última avuy dissapte hi dona la segona funció, ab la comedia en dos actes «Un ramillete, una carta y varias equivocaciones», lo drama en un acte «Una sospecha» y la divertida pessa «No siempre lo bueno es bueno».

Tivoli.

Encare que no presentan cap estreno per are, se veu concorregut com sempre, puig que 'l senyor Colomé ab «La Manesca» y la senyora Mateu ab «La criada» son capassos de cridar á tothom, puig ab l' ajuda de la senyora Quintana, Viada, y demés, sols faltaria que tornessen á adquirir lo artista senyor Mollá per completar lo quadro que es sumament simpàtic al públich de Barcelona.

Bon Retiro.

L' altre setmana s' estrenà una comedia catalana en dos actes titulada «La majordona» original de don Joaquim Riera y Bertran.

Respecte á son éxit dibem: que l' autor va ser cridat en escena al final del primer acte y dos al acabarse la comedia.

La obra en sí es ben portada, y te escenas de bonica versificació y xistes mes ó menos ben portats, sols trovem que hi surt molt personal y massa balls. Estant exentas en «La majordona» certas inconveniencias debant lo sentit moral, y que tan desgraciadament abundan en lo teatre català. Respecte als «Falsos testimonios» son efectivament FALSOS.

Dintre poch dias s' estrenarà «La venta fochs» per la qual obra se están activán los treballs.

Novetats.

La Frigerio fou obsequiada ab un magnífich ram de flors, durant la representació de «Serafino il mozzo», que s' hi distingeix d' una manera notable, conseguint fer plorar y riure al mateix temps al espectador.

Miss Lurline, es l' admiració actualment del públich de Barcelona. Digne de elogi es lo mérit de dita senyora: ab ella 's veu representada, la blanca Sirena y la hermosa Náyade de la fábula.

Concorregut se veurá lo teatre de Novetats, ahont si exibeix tan sorprenent espectacle.

A tú.

I.
Encantas nina ab ton rostre,
encantas nina ab ton cor,
y en tant y tant com ENCANTAS
no pots trovar comprador?

MIRANEYAS.

II.
Que tinch LLANA me 'n conwenso,
soch molt rich no pago á plassos
de la llana que jo llenso
altres se 'n fan matalassos.

III.

Diu nn barber que tinch llana,
un perruquer també ho diu,
pero jo dich ¡gent pastrana!
que de lo meu fruit viviu.

PERICO MATALASSÉ.

IV.

Al mercat de la conciencia
he vist nina lo cor teu;
eran molts los que 'l miraban,
mes..... ¡no 'n daban ni un diner!

JOSEPH O. MOLGOSA.

Rahó convinsent.

En Pere y En Pau van trovarse; lo primer mirant al segon de cap á peus, observá que son company portaba un teló de botina mes gastat que l' altre y l' hi preguntá tot estranyantse.

— Que ho fa que 'l teló esquerra lo tens mes gastat que 'l dret.

Y contestá en Pau molt sério:

— Es que caminó mes ab l' un peu que ab l' altre.

Venent carn.

Com sempre faig lo mateix
de riure si 'm diverteixo,
de tant riure fins m' engreixo
per mes que algú no ho coneix;
mes ribent com suchsueix
quan peso carn á la Paula,
á la primera paraula
sempre 'm diu QUE POSO GREIX.

TOSSINAYRE DE VILANOVA.

Quina estranyesa!

Una cosa y ab motiu
mes de un cop he barrinat
lo que diu lo llauner Giu;
que en lo bell fort del Estiu,
puga habé cristall GLASSAT.

C. GALCERAN.

—Tinch una PRIMA bonica,
deya á la Pona en Pau Quica,
y l' hi preguntá la Pona:
—¿Que 'l costa gaires SEGONA?

NYAPUS.

Faig mes be que no pas mal,
soch molt blau y ab such á dios,
peto si quan lo puntal
'm treuhen ab segons fins.
No ho endavinas xicot?
mira qu' es molt senzillot.

NICASI NAVARRA.

Lo nom d' aquesta senyora y 'l de la Flor natural
lo sabrán diumenje pròxim si no l' han endevinat.

Nom de la flor natural

DELS «JOCHS FLORALS» PASSATS.

PA-PÈ.

Nom de la anterior

REINA DE LA FESTA.

—Donya endevinalla GANAPÈ.

S' ADMETEN ANUNCIS

Á POCH PREU.

Secretaria: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA.

BARCELONA: Estampa de Thomàs Gorchs, Càrme, 38.